

Martha Wells

Exit Strategy
Einde oefening

Dagboek van een
Moordbot 4

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Toen ik naar station HaveRatton terugkeerde, probeerde een stel mensen me te vermoorden. Maar aangezien ik zelf best veel had lopen nadenken over het vermoorden van een stel mensen, vond ik dat eigenlijk wel gerechtvaardigd.

Schip was met de aanvliegroute bezig en ik wachtte ongeduldig tot ik de stream van HaveRatton kon oppikken. Aangezien Schip een minimale botpiloot was, met het brein en de persoonlijkheid van een hittedischgenerator, hield ik zelf ook alle inputs in de gaten, en dus pikte ik de navigatie-instructie op toen die binnenkwam. (Ik wist wel dat Schip me niet opzettelijk zou verraden, maar de kans dat het onopzettelijk gebeurde bleef hangen op een solide 84 procent.)

De instructie van de Havenautoriteit van HaveRatton stuurde Schip van het gebruikelijke vaste slot in het particuliere commerciële dok naar een ander gedeelte, aan het eind van de openbare inschepingszone voor passagiers.

Ik had de plattegrond van HaveRatton nog, van toen ik hier bij Schip aan boord was gegaan voor de tocht naar Milu, en dat gedeelte van de inschepingszone lag pal naast het dok van de Havenautoriteit, waar toevallig ook de centrale van de stationsbeveiliging was.

Nee hoor, helemaal niet verdacht.

Ging dit om mij? Misschien, waarschijnlijk? Schip had Wilken en Gerth ook vervoerd, de mensen die waren gestuurd om GoodNightLander Independent te saboteren zodat ze de verlaten terravormingsfaciliteit van GrayCris niet konden bergen, dus dit kon ook om hen gaan. Wilken en/of Gerth werd nu hopelijk ergens vastgehouden door GI, en GI had misschien een verzoek bij HaveRatton ingediend om Schip te doorzoeken naar bewijs.

Het maakte niet uit. Als er iemand op Schip stond te wachten, kon ik niet aan boord zijn wanneer het transport aanlegde.

En ik kon Schip wel naar een ander dok sturen, maar dat was niet zo'n geweldig idee. Dan zou de Havenautoriteit meteen weten dat iemand aan boord dat had gedaan, en bovendien dat die iemand meeliffte op een bot-aangedreven vrachttransport dat volgens de officiële documenten zonder bemanning of passagiers en met minimale lifesupport reisde. Zelfs stations zo groot en zwaarbewapend als HaveRatton besteedden aandacht aan afwijkende aanvliegers voor het geval het plundersaars waren. (Al zou dat stom zijn, aangezien Schip zo weinig plundersaars kon vervoeren dat ze alleen maar een morsige dood zouden sterven in de inschepingszone, maar ik deed mijn hele leven al beveiligingsklussen waarbij ik mensen van dergelijke catastrofale stomiteiten moest weerhouden.) En mogelijk zou de stationsdirectie zich zodanig zorgen maken dat ze op Schip gingen schieten. Schip was dan misschien niet bijzonder responsief, maar het deed zijn best en ik wilde niet dat het transport iets overkwam.

Dus was het maar goed dat ik het evacuatiepak nog steeds had.

Ik had het gebruikt om uit Abenes shuttle te ontsnappen na de aanval van de combatbot – alweer een ervaring waarvan ik zou willen dat ik die uit mijn geheugen kon wissen. (Herinneringen wissen werkt niet op die manier. Ik kan wel dingen uit mijn dataopslag wissen, maar niet uit de organische delen van mijn hoofd. Hoewel het bedrijf een paar keer mijn geheugen had gewist, en daarbij ook mijn hele massamoordincident, waren de beelden blijven hangen als geesten in een eindeloze historische dramaserie.)

(Ik hou van eindeloze historische dramaseries, maar in het echt zijn geesten veel irriteranter.)

Ter voorbereiding op mijn aankomst bij het station had ik het evacuatiepak in een voorraadkast gestopt. Aangezien Schip zelden passagiers vervoerde, ging ik ervan uit dat het een hele poos zou duren voordat het iemand zou opvallen dat het pak

niet in de inventarislijst stond en ze de docs en registraties ervan eens gingen checken. Nu haalde ik het pak er heel snel weer uit.

Ik wilde echt niet gepakt worden.

Ik propte mijn tas onder mijn jas, trok het pak aan en schakelde het in. Terwijl Schip alle aanlegmanoeuvres doorliep en op de aangewezen plek schoof, opende ik de luchtsluis van de vrachtmodule aan de andere kant. Schips drones verzamelden zich om naar me te kijken; ze begrepen niet waarom ik de verkeerde deur uit ging en bleipten droevig. Ik glipte de sluis uit en verstuurde een afdichtverzoek. Terwijl ik mezelf voorttrok over Schips romp, wiste ik de laatste beetje info over mij uit Schips geheugen.

Dag, Schip. Jij was er voor me toen het ertoe deed.

Als een rapport over de gebeurtenissen op Milu was verstuurd met een sneller transport (Schips gangetje was op z'n zachtst gezegd bedaard) dan had het met gemak eerder hier kunnen zijn dan ik. Dan wisten ze misschien dat er een SecUnit naar Milu was gekomen en daar mensen had gered, een mensvormige bot niet had kunnen redden en drie combatbots had gemold, en dat Schip het enige transport was dat Milu meteen na al die gebeurtenissen had verlaten.

Als ik niet aan boord was als ze Schip doorzochten, en er geen sporen waren dat ik er ooit was geweest, zou dat de zaak wat vertroebelen. Ik had geen voedsel nodig en gebruikte de afvalstoffenrecycling dus ook niet. Ik had een beetje extra lucht en de douche gebruikt, maar daarvan had ik de recyclinglogs gewist. Alleen een forensisch onderzoek kon misschien aantonen dat ik daar was geweest, als die althans zo gingen als in de entertainmentmedia – dat zou ik eigenlijk niet eens weten.

(Reminder voor mezelf: info over echte forensische onderzoeken opzoeken.)

Bij de wand van het station scande ik op bewakingscamera's en drones en dergelijke en zocht ik naar stream- en communicatiesignalen. Er waren nog andere schepen aangelegd, maar ik zag alleen rompen en logge vrachtmodules, geen grote patrijspoorten met naar buiten kijkende mensen die zich afvroegen

wie die ontsnapte SecUnit in dat evacuatiepak was. Er gingen wel een paar signalen heen en weer, maar allemaal van puin-detectors of vrachtbotbegeleiders. Ik volgde de rij magnetische klampen waarmee de vrachtbots modules aan het station konden bevestigen en stuitte op een bot die bezig was een module van een groot vrachttransport te verwijderen. Ik zocht toegang tot deze bots datakanaal en bekeek de werkorders. Het transport dat momenteel gelost werd was bot-aangedreven, de bemanning had verlof en de passagiers waren uitgestapt. Ik vroeg de vrachtbot of ik naar binnen mocht voordat het een nieuwe lege module plaatste. Tuurlijk, zei het.

(Mensen denken er nooit aan om hun bots dingen te vertellen als 'niet reageren op willekeurige individuen die langs de buitenwanden van het station dwalen'. Bots hebben wel de instructie om pogingen tot diefstal te melden en af te weren, maar niemand vertelt ze ooit dat ze niet mogen ingaan op beleefde verzoeken van andere bots.)

Via de lege modulestructuur klom ik naar de luchtsluis. Ik pingde het transport, en ontving een ping terug. Omdat ik geen tijd had om dit transport om te kopen, stuurde ik de officiële veiligheidssleutel van de stationssleper, die ik net in het geheugen van de vrachtbot had gevonden, en vroeg of ik even via dit transport mocht doorlopen naar de haven. Tuurlijk, zei het.

Ik opende de sluis, trok het evacuatiepak uit en verstopte het in een kast. Bij de hoofdsluis leende ik de bewakingscamera om mezelf te bekijken. In de reinigingsunit van de passagierstoiletten op Schip had ik mijn kleding ontdaan van bloed en andere vloeistoffen, maar er was niets aan boord geweest om de gaten van projectielen en scherven te repareren. Gelukkig was mijn jasje donker van kleur, waardoor de gaten niet zo opvielen, en de shirtkraag was net hoog genoeg om de onklaar gemaakte datapoort in mijn nek te verbergen.

Normaal gesproken was dat niet belangrijk; de meeste mensen hadden nog nooit een SecUnit zonder pantser gezien en zouden aannemen dat die poort gewoon een augmentatie was. Als de mensen die Schip hadden omgeleid het op mij voorzien

hadden, dan wisten ze waarschijnlijk dat een SecUnit zonder pantser eruitzag als een geaugmenteerd mens.

(Mogelijk zocht ik hier allemaal veel te veel achter. Dat doe ik wel vaker; die angst hoort erbij als je een deels organische moordbot bent. Het voordeel daarvan is een paranoïde aandacht voor details. Het nadeel daarvan is een paranoïde aandacht voor details.)

Ik startte het stukje code dat ik had geschreven om mijn tred en lichaamstaal menselijker te maken, wiste mezelf uit het logboek van het transport en betrad via de hoofdsluis het station.

Ik zat al in de stream, die ik gebruikte om de wapenscanner-drones van het station te hacken zodat ze me zouden negeren. Wapenscanners hacken is altijd belangrijk, aangezien ik ingebouwde energiewapens in beide onderarmen heb. Deze keer was het nóg belangrijker, want nu had ik ook nog een pantserdoorborend projectielwapen en munitie in mijn tas.

Het was een wapen van Wilken en Gerth, dat ik had meegenomen bij mijn vertrek van Milu. Op de terugweg had ik Schips gereedschap geleend om het te demonteren en om te bouwen naar iets compacters wat gemakkelijker te verbergen was. Dus nu was ik niet alleen een losgeslagen unit, ik was een losgeslagen unit met een wapen waarmee je gepantserde beveiligers kon neerschieten. Waarmee ik alleen maar inspeelde op de verwachtingen van mensen, denk ik.

Het kostte me minder moeite om de wapenscanners te bedotten dan de eerste keer dat ik het had gedaan, bij mijn vertrek van Port FreeCommerce. Deels kwam dat door mijn ervaring met de grillen van de verschillende beveiligingssystemen die ik was tegengekomen. Maar wat pas echt hielp, was dat al dat coderen en improviseren tijdens de omgang met verschillende systemen nieuwe neurale paden en rekenruimte bij me had geopend. Dat had ik al gemerkt op Milu, toen ik zonder hulp van een Hub- of SecSystem zo veel inputs tegelijk jongleerde dat ik bang was dat mijn brein zou imploderen. Je werd dus echt beter van hard werken; wie had dat gedacht?

Ik volgde mijn plattegrond het (zogenaamd) beveiligde ha-

vengedeelte uit naar het winkelgedeelte van het station. Daarvoor moest ik over het uiteinde van de openbare inschepingszone en het dok van de Havenautoriteit waar Schip heen was gestuurd.

Ik was inmiddels vaak genoeg in mensenmenigten geweest om niet meer in paniek te raken. Ik had zelfs op een transport meegereisd met een hele ploeg mensen die dachten dat ik een geaugmenteerde menselijke securityconsultant was en bijna de hele overtocht non-stop tegen me hadden gepraat. Maar er was toch een beetje paniek.

Ik zou hier inmiddels overheen moeten zijn.

Alle zenuwen in mijn organische delen trilden toen ik me bij een grote groep passagiers aansloot. Het helpt dat op dit soort stations mensen en geaugmenteerde mensen altijd afgeleid zijn – iedereen is een vreemde, iedereen checkt onder het lopen de stream voor info, communicatie of entertainment. Toen ik langs Schips slot liep, zag ik een grote groep beneden in de inschepingszone. Net als de rest van de mensenmenigte draaide ik mijn hoofd om ernaar te kijken.

Drieëntwintig personen in powerpakken, zwaarbewapend, die zich opstelden om aan boord te gaan. Geen van hen had een SecUnit-pantser en ik pikte geen pings op, dus waarschijnlijk waren het allemaal mensen of geaugmenteerde mensen. Zevenenveertig bewakingsdrones van verschillende afmetingen en bewapening cirkelden boven hen rond in een zwerm die klaar was om te worden ingezet. Ik nam een stationsbewakingsdrone over en liet hem inzoomen op het schouderlogo van een pak. Ik herkende het niet meteen en zag alleen dat het geen logo van station HaveRatton was. Ik bewaarde het om op een later moment op te zoeken.

De stationsbeveiliging van HaveRatton was erbij, maar zij stonden bij de ingang naar de zone van de Havenautoriteit en keken alleen maar toe. Dus wie dit ook waren, ze hadden een contract met HaveRatton afgesloten om er een gewapend team bij te mogen halen. Dat is een dure grap. En onrustbarend. Je hebt geen drieëntwintig mensen in powerpakken en een zwerm

bewakingsdrones nodig om naar bewijzen te zoeken.

De drones van de stationsbeveiliging moesten ongetwijfeld een oogje houden op het securitybedrijf dat door hun havengebied klostte. Ik controleerde de opnamebuffer van mijn geaapte StationSec-drone en vond er bijna een uur aan onderschept communicatieverkeer. Ik downloadde het en voerde een query uit op het woord 'SecUnit'. Dat vond ik bijna ogenblikkelijk.

SecUnit. Denk je dat dat ding echt aan boord is?

Intel zegt mogelijk. Ik –

Met een controller?

Geen controller, stomkop, daarom noemen ze dat ding losgeslagen.

Yep. Dit ging om mij.

Op Milu's terravormingsfaciliteit/illegale-niet-menselijke-overblijfselen-en-buitenaardse-synthetica-mijnplatform hadden Wilken en Gerth me herkend als SecUnit. Destijds was me dat goed uitgekomen, maar ik wilde niet dat het nog een keer gebeurde.

Nooit meer.

Mijn vriend ART had mijn configuratie gewijzigd door mijn armen en benen een stukje in te korten zodat scans op de standaard SecUnit-lichaamsvorm me niet meer zouden oppikken. Door ARTs wijzigingen in mijn programmering waren op sommige delen van mij zachte, mensachtige lichaamshaartjes gegroeid en was de huid langs de randen van mijn anorganische delen veranderd om ze meer op augmentaties te laten lijken. Het was een subtiel iets, waarvan ART dacht dat het de onderbewuste verdenkingen van mensen zou verminderen. (ART is daar een snob in.) Door de wijzigingen in mijn code waren ook mijn wenkbrauwen en hoofdhaar dikker geworden, en dat had me veel meer veranderd dan je van zo'n kleine aanpassing zou verwachten. Het beviel me niet, maar het was nodig.

Het was alleen niet voldoende om mensen te bedotten die bekend waren met SecUnits. (Oké, toen ik tegen een muur op rende waar Wilken en Gerth bij waren, had ik mezelf al verraden voordat ze me überhaupt goed hadden bekeken.) Mijn gedrag

had ik wel onder controle. (Min of meer, meestal.)

Aan boord van Schip had ik met de sjablonen van ART mijn code tijdelijk aangepast om mijn hoofdhaar in versneld tempo te laten groeien. (Als ik het namelijk verpestte en op een tweebeinig filmmonster begon te lijken, had ik nog tijd om het te fiksen.) Toen het twee centimeter langer was, liet ik de groei weer stoppen.

Om de resultaten te checken had ik een beeld uit een archiefvideo gepakt waarop mijn gezicht goed te zien was via doctor Mensahs camera. Ik gebruik camera's meestal niet om naar mezelf te kijken, want waarom zou ik dat in vredesnaam willen, maar ik stond destijds onder contract en moest nog alles van mijn cliënten verzamelen. Dit was een beeld van toen we bij de hoppers stonden, op de vlucht voor GrayCris, en Mensah wilde dat ik mijn gezicht liet zien zodat de rest van haar team me zou vertrouwen.

Ik vergeleek dat oude beeld via de dronecamera met mijn huidige uiterlijk. Na alle veranderingen zag ik er echt menselijker uit.

Dat beviel me nog minder.

Maar nu ik terug was op HaveRatton, waar een vooralsnog ongeïdentificeerde securityploeg naar me op zoek was, kwam het goed van pas. De volgende stap was om van mijn kleren met projectielgaten af te komen. Aan het randje van het winkelgebied dwong ik mezelf om een van de grotere winkels in te gaan.

Ik had wel stationsautomaten gebruikt om memoryclips te kopen, maar was nooit eerder in een echte winkel geweest. Ook al verliepen alle verkopen geautomatiseerd en wist ik dankzij de entertainmentstream ongeveer hoe het ging, het bleef raar. (En met raar bedoel ik martelend zenuwslopend.) Gelukkig bestaan er kennelijk mensen die er net zo weinig van weten als ik, want zodra ik de drempel over was, stuurde de winkelstream me een interactieve instructiemodule toe.

De module begeleidde me naar een van de lege verkoopshokjes, die geheel afsluitbaar waren. Zodra ik de privacydeur had gesloten, was dat zo'n opluchting dat mijn prestatiebetrouwbaarheid

een half procentpunt steeg. De automaat scande mijn valutakaart en bood me vervolgens verschillende menu's aan.

Ik koos voor de categorie Basics, met praktische en comfortabele reiskleding. Twijfelend bekeek ik lange rokken, wijde broeken, enkellange kaftans, en tunieken en jassen tot de knie. Het was een aantrekkelijk idee om ze allemaal te combineren, zodat ik een heleboel kleren had als buffer tussen mezelf en de buitenwereld, maar daar was ik niet aan gewend en ik was bang dat dat te zien zou zijn. (Het had me al genoeg tijd gekost om te bedenken wat ik met mijn armen en handen moest doen tijdens het lopen en stilstaan; extra kleren betekende alleen nog maar meer kansen op fouten die de aandacht konden trekken.) De sjaals, hoeden en andere hoofd- en gezichtsbedekkingen, sommige met menselijke culturele functies, waren verleidelijk, maar ze waren ook typisch iets wat een SecUnit die probeerde niet op te vallen zou kunnen gebruiken, dus het zou alleen maar leiden tot extra securityscans.

Ik had inmiddels twee verschillende sets menselijke kleren gedragen, en dus had ik een beter idee van wat voor mij het efficiëntst was. Ik koos voor werklaarzen die zich automatisch aan je schoenmaat aanpasten, met stalen neuzen die bescherming boden tegen het vallen van zware spullen, wat voor mij minder belangrijk was dan voor een mens. Daarna selecteerde ik een broek met een heleboel afsluitbare zakken, een shirt met lange mouwen en een kraag om mijn datapoort te bedekken, en een zachte jas met capuchon. Oké, het leek allemaal bijzonder veel op wat ik al aanhad, alleen dan in een andere verdeling van zwart en donkerblauw. Ik gaf akkoord voor de betaling en de pakketjes vielen uit de sleuf.

Toen ik mijn nieuwe kleren aantrok, kreeg ik een vreemd gevoel – ongeveer net zoals wanneer ik een nieuwe serie op de entertainmentstream vond die er goed uitzag. Ik 'hield' van deze kleren. Misschien 'hield' ik er zelfs genoeg van om de aanhangstekens weg te laten. Ik hou doorgaans niet van dingen die je niet kunt downloaden van de entertainmentstream.

Misschien was het omdat ik ze zelf had uitgekozen.

Misschien.

Ik kocht ook een andere rugzak; een betere met meer afsluitbare vakken. Ik kleeedde me om, kreeg nog korting omdat ik bereid was mijn oude kleren in de winkelrecycler achter te laten, en verliet het hokje.

Terug in het winkelgedeelte van het station, waar ik opging in de drukte, begon ik met het downloaden van nieuwe entertainmentmedia en transportdienstroosters en zocht ik de stream af naar nieuwsartikelen. Mijn fotozoektocht naar het logo van het beveiligingsbedrijf had een naam opgeleverd: Palisade. Ook daar zocht ik op.

Ik moest zo snel mogelijk van HaveRatton af en een goede manier bedenken om mijn memoryclips bij doctor Mensah te krijgen.

De clips, die ik in mijn arm had opgeborgen, bevatten een heleboel data, rechtstreeks geput uit de Milu-gravers, over de buitenaardse synthetica die GrayCris illegaal opgroef terwijl ze zogenaamd met een terravormingsoperatie bezig waren. En de memoryclip die ik tussen Wilken en Gerths spullen had gevonden, was nog onthullender. Hij bevatte gegevens van hun werkhistorie voor GrayCris, zorgvuldig geordend en klaar om aan te leveren aan journalisten of een zakelijke rivaal. Ik denk dat het een chantagemiddel was, of een polis om te voorkomen dat GrayCris hen zou vermoorden. Wat het ook was, ik had het nu.

Het veiligste zou zijn om de clips in eigen persoon naar Mensah te brengen, en dat was ik ook van plan. Ik wist alleen niet zeker of ik haar weer wilde zien. (Of eigenlijk, me aan haar wilde laten zien.)

Gedachten aan haar haalden een hele kluwen van verwarde emoties naar boven waar ik nu niet mee wilde dealen. Of nooit, eigenlijk. Maar ik hoefde niet onmiddellijk te beslissen. (Ja, 'of nooit, eigenlijk' was ook hier van toepassing.) Waar ze dan ook verbleef, ik kon er altijd inbreken en de clips met een briefje tussen haar spullen achterlaten. (Ik had veel over dat briefje nagedacht. Er waren nog andere opties, maar ik zou waarschijnlijk gaan voor iets als: *Hoop dat deze bewijzen tegen GrayCris helpen,*

groeten, Moordbot.) Ik moest uitzoeken of ze nog steeds op Port FreeCommerce was of terug was gegaan naar Preservation Alliance, maar zonder dat ik –

Mijn zoektocht naar nieuws had een reeks hits opgeleverd, en het bijschrift van het meest populaire item verraste me zo dat ik abrupt bleef staan. Gelukkig was ik in een breed gedeelte van het winkelgebied beland, waar de grote transportbedrijven hun kantoren gevestigd hadden, en de mensen ontweken me zonder problemen. Ik dwong mezelf om door te lopen naar het dichtstbijzijnde kantoor en ging op de plek staan waar hun bedrijfsstream advertenties en informatiebeelden vertoonde. Het was niet ideaal, maar ik had een plek nodig waar ik stil kon staan en me op dat nieuwsartikel kon concentreren.

GrayCris had doctor Mensah beschuldigd van bedrijfsspionage.

Hoe waren we verdomme vanaf het vorige nieuwsbericht dat ik hier had opgepikt op dat punt aanbeland? Er liepen meerdere rechtszaken, maar GrayCris was overduidelijk de agressor in het geweld tegen de surveyteams geweest. Naast alle andere bewijzen hadden we mijn opnames en Mensahs camerabeelden van GrayCris-vertegenwoordigers die schuld bekenden. Zelfs de vrekke, stomme, halfslachtige verzekeringsmaatschappij waarvan ik eigendom was geweest kon het niet verkloten.

Alleen kon dat dus kennelijk wel. En doctor Mensah was planetair leider van een particuliere politieke entiteit; hoe kon zij nou worden aangeklaagd voor bedrijfsspionage? Oké, ik had er weinig verstand van, want we kregen nooit educatiemodules over menselijke juridische dingen, maar het klonk verkeerd.

Ik zette me over mijn aanvankelijke verontwaardiging heen en las de rest van het nieuwsbericht. GrayCris had de beschuldiging geuit, maar niemand wist of ze echt een aanklacht (tegen aanklacht? Was dat een woord?) hadden ingediend. Het was allemaal speculatie, want de journalisten konden Mensah niet vinden.

Wacht, wat?

Waar was ze? Waar waren de anderen? Waren ze teruggegaan

naar Preservation en hadden ze Mensah alleen gelaten? Voor zover ik had kunnen achterhalen, was de houding van Preservation ten opzichte van zijn planetaire leiders extreem nonchalant. Thuis had doctor Mensah niet eens beveiliging nodig. Maar het was stom om haar alleen te laten op Port FreeCommerce, waar haar van alles kon overkomen. Was overkomen.

Ik wilde tegen het dichtstbijzijnde bedrijfslogo stompen. Die idiote mensen begrepen niet hoe ze zichzelf moesten beschermen, die idiote mensen dachten dat het overal hetzelfde was als op dat stomme, saaie Preservation!

Ik had meer info nodig; ik had overduidelijk een paar belangrijke ontwikkelingen gemist. Ik werkte me omhoog door de nieuwstijdlijn, zoekend naar gerelateerde tags, heel grondig, terwijl ik mijn best deed om niet in paniek te raken. Volgens de gegevens die Port FreeCommerce beschikbaar had gesteld om van de journalisten af te komen, waren Arada, Overse, Bhara-dwaj en Volescu ongeveer dertig cycli geleden naar Preservation vertrokken. Mensah zou eigenlijk volgen, samen met de anderen, maar had dat niet gedaan. Tot zover alles goed.

Het volgende datapunt was zo diep in een ander verhaal begraven dat zelfs ik het bijna miste. Er was nieuws vrijgegeven door GrayCris dat Mensah in antwoord op hun beschuldiging naar TranRollinHyfa was gegaan, maar Port FreeCommerce kon dat niet bevestigen.

Waar was TranRollinHyfa, verdomme?

Een naarstige zoektocht door openbare kennisbanken leerde me dat TranRollinHyfa een station was: een grote hub met de hoofdkwartieren van bijna tweehonderd bedrijven, inclusief GrayCris. Dus niet exclusief vijandig terrein. Gek genoeg voelde ik me daar niet beter door.

In de volgende relevante nieuwsflits werd gespeculeerd dat Mensah naar TranRollinHyfa was gegaan om namens Preservation en DeltFall een verklaring tegen GrayCris af te leggen. De nieuwsflits daarna speculeerde dat ze ging getuigen in de mogelijk apocriefe rechtszaak die GrayCris tegen haar had aangespannen. Angstaanjagend was dat de twee entiteiten die

mogelijk echt iets wisten, namelijk Preservation Alliance en mijn stomme halfslachtige ex-eigenaar op Port FreeCommerce, geen andere officiële verklaringen hadden uitgevaardigd dan dat Mensah zeer beslist op TranRollinHyfa was.

Mensah was niet dom en ze zou nooit zonder beveiliging naar vijandig corporatiegebied gaan. Als ze vrijwillig naar TranRollinHyfa was gereisd, dan zou de verzekering voor een tochtje naar GrayCris, een bedrijf dat al een keer eerder had geprobeerd haar te vermoorden, kostbaar zijn om af te sluiten en nog kostbaarder om te garanderen. Het bedrijf zou met alles akkoord hebben moeten gaan om haar daar weer weg te halen, inclusief het sturen van slagschepen. Het was veiliger en dus goedkoper om op Port FreeCommerce te blijven, het grootste deployeringscentrum van de verzekeringsmaatschappij, en alle partijen daar hun getuigenverklaringen te laten afleggen. Dat zou het bedrijf dus eisen.

Conclusie: Mensah was niet vrijwillig naar TranRollinHyfa afgereisd.

Iemand had haar misleid, ontvoerd of gedwongen daarheen te gaan. Maar waarom? Als GrayCris dat wilde doen, waarom hadden ze dan zo lang gewacht? Waarom hadden ze alle betrokken getuigen de tijd gegeven om hun zaken aan te spannen, verklaringen af te leggen en hun bewijzen aan journalisten te geven? Wat was er gebeurd waardoor GrayCris zodanig in paniek was geraakt dat...

O. O, shit.

Verschenen van Martha Wells:

All Systems Red
Artificial Condition
Rogue Protocol
Exit Strategy

E-book mei 2025

Dit is het vierde deel in de serie 'Dagboek van een Moordbot'.

Oorspronkelijke titel *Exit Strategy*

Oorspronkelijke uitgever Tor/Tom Doherty Associates/Macmillan Publishing Group, LLC

Copyright © 2018 by Martha Wells

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een origineel ontwerp van Punavuoren Folio Oy, Helsinki
Omslagillustratie Shutterstock/bewerking door Punavuoren Folio Oy, Helsinki

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7716 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7717 0

NUR 302/333

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleuvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.